

Początek roku 2013/2014 w Szkole Chrystusa

Początek września, to tradycyjnie już początek nowego roku szkolnego dla wszystkich uczniów. W tym roku niedziela 1 września stała się także pierwszym dniem nowego roku formacyjnego dla uczniów ze Szkoły Chrystusa w naszej diecezji, czyli członków Ruchu Światło-Życie, którzy niezależnie od tego, czy są jeszcze dziećmi, młodzieżą, czy dorosłymi spotkali się w Wirach na swojej powakacyjnej pielgrzymce. Głównie byli to małżonkowie z dziećmi z rodzinnej gałęzi Ruchu, czyli Domowego Kościoła, ale było także kilkoro Dzieci Bożych, trochę młodzieży ze wspólnot w Dzierżoniowie i Świdnicy i grupa dorosłych z Dzierżoniowa.

Wielką radością była dla nas obecność Biskupa Adama i coraz liczniej uczestniczących w spotkaniach kapłanów - z Kudowy, Piławy, Świdnicy, Świebodzic, Wałbrzycha i Żarowa oraz diakona Adama. Wiemy, jak ważne dla skuteczności wychowywania jest współuczestnictwo i taka forma zaangażowania wychowawców, dlatego rodzi to nadzieję, że w przyszłości będzie też więcej młodzieży i już teraz możemy dziękować Bogu za tych wszystkich, którzy są i którzy dopiero będą chcieli iść drogą Ruchu. Radością dla wszystkich jest też gościnny Ksiądz Proboszcz parafii w Wirach - ks.Adam, który z racji bycia gospodarzem i zarazem Moderatorem Diecezjalnym Domowego Kościoła, wspólnym śpiewem i modlitwą do Miłosierdzia Bożego dokonał zawiązania wspólnoty i serdecznie wszystkich przywitał.

Głównym punktem programu powakacyjnej Pielgrzymki jest Godzina Świadectwa, która ma prowadzić do szczytu, czyli Eucharystii. Ksiądz Adam przypomniał, że ten czas dlatego jest taki ważny, bo jest to czas uwielbiania Boga i dziękowania Mu za wielkie dzieła, których dokonał w naszym życiu, za to, co przeżyliśmy podczas rekolekcji i czego doświadczyliśmy.

Dając świadectwo stajemy się świadkami tego, że Bóg jest obecny i działa w naszym życiu, ale także w życiu i historii świata. Stajemy się głosicielami Bożej miłości, Bożej łaskawości, Bożej mocy, Bożej bliskości i Bożej wierności. Mówiąc o tym, co przeżyliśmy, przypominamy o tym sobie, a to rodzi naszą wdzięczność i umacnia wiarę. Ale dzieląc się tym z innymi umacniamy także ich wiarę i budzimy pragnienie spotkania z żywym Bogiem i doświadczenia Jego miłości.

Z wdzięcznością więc i wzruszeniem słuchaliśmy świadectw z rekolekcji ewangelizacyjnych, rekolekcji dla animatorów ewangelizacji - ORAE (które w styczniu prowadził w Kowarach Moderator Generalny Ruchu), z Warsztatów KWC, z Oazy I st. i Oazy III st. w Wilnie.

A potem był czas na spotkania indywidualne i w podgrupach, czas dzielenia się planami, radościami i smutkami, czas na odwiedzenie diakonii słowa i zaopatrzenia się w potrzebne materiały i inne pomoce, czas wspólnego bycia i biesiadowania przy zastawionych przywiezionymi darami stołach.

Godzina 17.30 była wyznaczonym czasem na przejście do kościoła i przygotowanie przez modlitwę (Namiot Spotkania) do Eucharystii, którą pod

przewodnictwem Biskupa Adama sprawowali wszyscy obecni kapłani. Dzięki wspólnemu zaangażowaniu wszystkich, ale głównie dzięki postudze scholi i wspierających ją męskich głosów, szczególnie pięknie brzmiał nasz śpiew. Pozwalał rozumieć to o czym mówił fragment Listu do Hebrajczyków z liturgii słowa, że chrześcijanie to ci, którzy mają udział (przystępują) do miasta Boga żyjącego, Jeruzalem niebieskiego ... na uroczyste zebranie i doświadczają radości uczestnictwa w tej Uczcie i wyśpiewywania Chwały Boga. Przewidziana na tę niedzielę Ewangelia mówiła o Jezusie, który został zaproszony na ucztę i widząc, jak zaproszeni goście wybierali dla siebie najlepsze miejsca zwrócił uwagę zebranych na potrzebę pokory. Ksiądz Biskup zauważył, że między tym do czego zachęca nas dzisiejszy świat, a tym, co mówi Jezus jest ogromna różnica, bo świat popycha nas do walki o znaczenie, o bycie lepszym, o uznanie, do zajęcia jak najwyższej pozycji, do posiadania najlepszych, najnowszych, najdroższych, markowych rzeczy, do otaczania się najbardziej znanymi, bogatymi, znaczącymi, wszechwładnymi, tymi, którzy mogą się przydać, coś nam załatwić lub dać - świat uczy nas pychy. W przeciwieństwie do tego Jezus wzywa nas do unizniania siebie, bezinteresowności i wspaniałomyślności. Nie oznacza to jednak, że Jezus każe nam uważać się za nic nieznaczących i nieważnych. Jak zauważył ks. Biskup prawdziwa pokora nie polega na byciu nikim. Polega raczej na prostocie, czyli uznawaniu innych za wyżej stojących od siebie, uznawaniu ich wartości i okazywaniu im szacunku, ale też świadomości własnej godności i obdarowania. Stawianiu się, jak dziecko, które wie, że samo z siebie nic nie ma, ale wie, co ma i że wszystko, co ma zawdzięcza Ojcu, Jego trosce, miłości i wspaniałomyślności ... i które kocha. Osoba, która kocha za swoją wielkość uważa wielkość tych, których kocha ... (dlatego nie musi walczyć o znaczenie). Pewnie dobrze byłoby, żeby to piękne przesłanie zostało w nas i pomagało nam kształtować nasze relacje we wspólnotach i rodzinach. Przypomina mi się Dorota, która podzieliła się ze mną świadectwem z rekolekcji, na które pojechali i radością z przemiany swojego kilkuletniego synka, który najpierw bronił się przed kolejną modlitwą, a przed końcem oazy spytał, czy za rok będą mogli znowu pojechać na takie rekolekcje i kiedy usłyszał, że pewnie będą mogli ale trzeba się o to modlić, gorliwie obiecał, że on będzie się modlił ..., myślę, że jej wzruszenie i radość potwierdzały piękno i wielkość tego do czego zostaliśmy wezwani i czym obdarowani.

Przed zakończeniem Eucharystii dotychczasowe pary rejonowe DK - Beata i Grzegorz z Wałbrzycha oraz Małgosia i Krzysztof ze Świdnicy przekazali posługę nowo wybranym parom rejonowym Alinie i Jankowi oraz Małgosi i Tadeuszowi. Ksiądz Biskup wręczył świece parom rejonowym i pobłogosławił wszystkie pary animatorskie, a animatorzy rejonowi wręczyli świece parom animatorskim kręgów ze swoich rejonów.

Pobłogosławieni i rozestani przez Biskupa Adama, wspólnym śpiewem piosenki "Zjednoczeni w Duchu" zakończyliśmy nasze spotkanie i dzień, który dał nam Pan, aby nas umocnić i posłać.

Za uczestnictwo, obecność, podejmowane posługi i wszystko dobro Bogu niech będą dzięki!

M.K.